

Розділ перший

Джіні Елліс досі ніколи не доводилося вбивати людину. Але цілком можливо, що сьогодні ввечері доведеться. Мить відчаю штовхає до рішучих дій. Вона міцніше стиснула бейсбольну битку в руці й крадькома рушила вниз рипливими сходами запасного проходу.

Три ночі поспіль вона й ока не могла зімкнути. Відколи перебралася у квартиру над тітчиною кав'ярнею. Хоча тепер цей заклад уже належить їй. Тепер Джіні офіційно стала новою власницею кав'ярні «Пряний гарбузик», що була гордістю та втіхою тітки Дот, поки два тижні тому жінка не оголосила про своє рішення вийти на пенсію й на кілька тижнів полетіти на Кариби «трохи підсмажитися в сонячних променях». Вочевидь, тітка Дот вирішила, що ніхто не впорається з її виплеканою кав'ярнею краще за її любу (і *єдину*, як слушно зазначила Джіні) племінницю. Тепер ця ідея видавалася зовсім... божевільною, особливо коли Джіні ступила на останню сходинку й приготувалася до бою.

Щоночі вона чула однакові звуки. Шурх, шкряб, бух. Потім тиша. І знову — дзеньк-гуп. Спершу дівчина переконувала себе, що в цьому винен вітер. Або якась дрібна тваринка, яка забігла сюди з провулку. Ні, вона категорично

заборонила уяві знову заводити себе на стежину до найгіршого розвитку подій, як це було зазвичай. Жодних серійних убивць на сходах запасного проходу. Жодних озброєних злочинців, які прийшли по тітчин дріб'язок у касі.

Джіні почала з чистого аркуша.

Джіні стала іншою жінкою.

Для мальовничого прибережного містечка з назвою Гавань Мрій та його мешканців вона була незнайомкою і мала намір отримати з цього якнайбільше користі.

Її увагу привернуло шарудіння біля запасних дверей. Гарзд, вона обов'язково втілить у життя план «Нове життя — нова Джіні»... щойно з'ясує, що заважає їй спати вночі. Адже важко не погодитися, що розслабитися й насолоджуватися життям у маленькому містечку неможливо, якщо за дверима ховається вбивця. Це просто... звичайна логіка.

Вона підняла битку вище, тримаючи її напоготові, і рушила невеличким передпокоєм від сходів до дверей, що вели до провулку позаду кав'ярні. Хоча, щиро кажучи, «провулок» — надто гучна назва. Від слова «провулок» в уяві одразу спливали образи переповнених сміттєвих контейнерів та вгодованих пацюків, що нишпорять поміж ними. Але Джіні більше не в Бостоні. Тепер вона в Гавані Мрій — містечку, яке, на її думку, цілком могло би бути чиясь вигадкою. Бо надто вже воно ідеальне, аби виникнути саме собою. Ні, ця ділянка за кав'ярнею, як і решта за іншими крамничками на Головній вулиці, більше скидалася на затишну прилеглу вуличку, де без зусиль могли розвернутися вантажівки, а контейнери для сміття стояли випорожнені й прикриті кришками. Одного разу Джіні навіть помітила, як власники інших магазинів виходили туди протягом дня на перерву — випити каву й потеревенити. Що правда, сама вона поки ні з ким не спілкувалася. Досі не наважувалася отримати роль «новенької».

Джіні похитала головою. Поки її думки блукали бознаде, вона от-от могла стати жертвою вбивства. Байдуже, провулок це чи ні, але щось там ззовні заважало їй заснути. І після трьох ночей без сну вона ледве трималася. Опустивши битку на плече, Джіні потягнулася до ручки дверей. Надворі вже розвиднялося, і тьмяне світло просочувалося крізь шибку над дверима.

От і добре, втомлено подумала вона. Принаймні побачу свого нападника, перш ніж померти. М'яко кажучи, це не схоже на те позитивне мислення, якого дівчина хотіла б для «нової себе». І все ж вона рвучко відчинила двері...

Як раптом її ніс буквально уткнувся в ящик невеличких гарбузів. Чи це ті... патисони? А втім, байдуже, як правильно називати ці гарбузики, бо перш ніж Джіні встигла з'ясувати їхню назву, здоровань, що тримав цей ящик у руках, озвався.

Чи радше видав хрипкий звук від здивування, і Джіні вмить усвідомила, що тримає битку так, ніби збирається завдати удару. Вона вже була готова опустити її, як збагнула: перед нею стоїть кремезний незнайомиць, хоч би й із гарбузиками в руках. Зарано втрачати пильність.

— Хто ви? — спитала вона, тримаючи руку на дверях — про всяк випадок. Якщо доведеться грюкнути ними перед носом «гарбузового пана».

Темні брови чоловіка ледве помітно ворухнулися — здавалося, ніби він справді здивувався.

— Логан Андерс, — відповів він тоном, наче ці слова мали щось пояснити Джіні. Та зрозуміліше не стало.

— То що ж ви робите в моєму провулку, пане Андерсе? — поцікавилася вона.

Трохи роздратовано зітхнувши, він поправив ящик. Важкий, певно. Та Джіні заборонила собі втрачати пильність лише через те, що цей бородатий та вбраний у картате

незнайомець, до того ж із ящиком маленьких гарбузів у руках, — ніби живе втілення краси осінньої пори. Погляд дівчини мимоволі затримався на його обличчі. Це якщо доведеться ідентифікувати для протоколу, заспокоїла вона себе. Якщо раптом поліція запитає, чи мав він, окрім густої бороди, рум'яні щоки, довгі вії й ідеальної форми ніс — вона впевнено відповість: так. Цілком імовірно, що надалі для слідства буде вкрай важливо зафіксувати: навіть у напівтемряві світанку було чітко видно — він мав приголомшливо блакитні очі.

— Сьогодні четвер.

Джіні кліпнула. Це якось пов'язано з тим, що він стоїть тут із ящиком та заважає їй спати?

— Між іншим, через вас я не можу заснути з понеділка, — сказала вона.

Тепер уже погляд Логана став розгубленим.

— Я щойно приїхав. — Він перехопив ящик, м'язи на його руках напружилися. Видно, що йому важко. Але зайти всередину й поставити його чоловік не поспішав.

— Річ у тому, що... я увесь тиждень чую якісь дивні звуки. Спершу думала — вітер чи, може, енот який. А потім... Потім згадала, що так зазвичай заспокоюють себе жертви перед тим, як вбивця вибиває двері.

Логан аж закашлявся, витріщивши очі.

— Вбивця?..

Джіні відчула, що її щоки палають. Може, вона справді трохи перебрала міру.

— Або щось інше... — Її слова зависли в повітрі. Дівчина вже й так почувалася ніяково поряд із незнайомцем, який, схоже, теж не міг дібрати слів.

— Тож... що ви тут робите? — нарешті спитала Джіні.

— Оу, я... Я доставляю овочі. Щочетверга. — Чоловік кивнув у бік ящика на знак підтвердження.

Джіні зніяковіла. Ну, звісно — доставка овочів. Тітка Дот попереджала її про так багато речей, перш ніж поїхати, а вона жодної не занотувала. Кав'ярня стояла зачинена, відколи Джіні приїхала, і їй досі не вдалося повністю усвідомити весь обсяг справ, які на неї навалилися. На щастя, поруч був Норман — віддавна керівник кав'ярні, який пообіцяв, що до вихідних вони знову відчинять двері закладу для відвідувачів.

Логан знову змінив положення ящика в руках. Важкий. Він і досі не поставив його.

— Перепрошую! — Джіні поспіхом відступила назад і жестом запросила чоловіка всередину. — Заходьте. Зараз знайдемо місце для... ну... цих гарбузів?

Логан зупинився на порозі, і його погляд ковзнув із Джіні до битки, яку дівчина досі тримала на плечі.

— Ой! Перепрошую! — скрикнула вона. — Я вас не битиму. Обіцяю. — Джіні намагалася посміхнутись якнайпривітніше, але, схоже, це не спрацювало. Він так і не зрушив із місця.

— Ще раз вибачте, я просто... вирішила, ніби ви — вбивця. Нічого особистого. Просто вже минуло три ночі, як я без сну, і щось тут унизу постійно шарудить та стукає, присягаюся. До того ж я досі не можу повірити в те, що справді успадкувала кав'ярню...

Логан із недовірою дивився на неї. От халепа! Певно, він і сам злякався. Джіні вже не раз називали «надто емоційною». Вона майже певна, що хтось навіть написав таке у звіті. Але ж дівчина працює над собою. Над новою Джіні. Менше балачок. Менше ускладнень. Менше пристрастей.

Вона глибоко вдихнула й повільно видихнула. Як власниця кав'ярні, Джіні мала бути врівноваженою, спокійною. Просто привітною господинею маленького закладу, яка з усмішкою зустрічає гостей та подає їхні

улюблені напої. А не жінкою, що кожного дня розповідає про ймовірність власного вбивства, екологічні катастрофи на кшталт танення льодовиків чи про нескінченні списки невідкладних справ на день.

Вона спробувала «увімкнути» тітчин настрій — ту легкість і невимушеність, яку завжди випромінювала Дот. Хоча якби ця жіночка була хоч трохи менш безтурботною, можливо, залишила б бодай якісь чіткі інструкції. Джіні натягнула лагідну, м'яку усмішку. На її обличчі ця усмішка мала нещирий вигляд.

— Прошу, заходьте. Він же, певно, важкий.

Логан коротко кивнув.

— Зазвичай я лишаю ящик ось тут.

— А... — Отже, річ не в її монолозі, просто вона порушила його звичний порядок. Джіні чудово розуміла, як щось таке може збити людину з пантелику. Одного разу її улюблену кав'ярню зачинили на тиждень, і через це дівчина місця собі не знаходила. І не тому, що їй бракувало кави — кав'ярень у місті було вдосталь. Просто жодна інша не була тією самою. Тож увесь тиждень Джіні відчувала роздратування.

Цього разу вона усміхнулася щиро.

— Тож якщо ви вже тут, а я не сплю — хочете кави?

Розділ другий

Нова власниця кав'ярні подобалася Логану значно більше без бейсбольної битки, якою була готова розтрити йому голову. Хоча, щиро кажучи, це ще ні про що не свідчило. Він мав клопіт: розвезти продукти, уникаючи надміру доброзичливих жителів містечка. І точно не мав часу сидіти з Джіні на світанку, попиваючи каву. Але чомусь чкурнути геть йому виявилось не під силу. Логану не вдалося бодай слово вставити. Наполігши, щоб він увійшов, племінниця Дот не замовкала ні на мить.

Уже п'ять років поспіль, відколи Логан головує на фермі, він щочетверга лишає Дот чотири ящики з овочами біля задніх дверей. Йому подобалося містечко ще до світанку, подобалося бути тут, перш ніж усе прокидається. Подобалося завершувати свої справи, поки інші лише розпочинали день.

Логан терпіти не міг порожніх балачок. Йому було бай-дуже до погоди. Йому не потрібно знати свіжі місцеві плітки. А бути героєм такого штибу розмов і поготів. Тож що швидше він вправлявся з доставкою, то скоріше міг повернутися до спокою своєї ферми. Ну, якщо спокій взагалі можливий у товаристві півдесятка курей, двох стареньких кіз, врятованої альпаки та бабусі, яка обожнює